

Sygn. akt I C 184/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Przemysław Majkowski

Protokolant : sekr. sąd. Joanna Wołczyńska – Kalus

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2019 r. w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. C. (1)

przeciwko S. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego S. S. na rzecz powódki M. C. (1) kwotę 55.325,50 (pięćdziesiąt pięć tysięcy trzysta dwadzieścia pięć 50/100) zł z ustawowymi odsetkami, a od dnia 1 stycznia 2016r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia 11 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
3. zasądza od pozwanego S. S. na rzecz powódki M. C. (1) kwotę 1.746,00 (jeden tysiąc siedemset czterdzieści sześć 00/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazuje pobrać od pozwanego S. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 2.625,00 (dwa tysiące sześćset dwadzieścia pięć) zł tytułem obciążającej go części opłaty sądowej, od której uiszczenia strona powodowa była częściowo zwolniona oraz kwotę 1.194 (jeden tysiąc sto dziewięćdziesiąt cztery) zł tytułem zwrotu obciążającej go części wydatków w sprawie poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 184/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 czerwca 2014 r. (data wpływu) skierowanym do Sądu Okręgowego w Sieradzu pełnomocnik powódki M. C. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego A. S. (1) na rzecz powódki kwoty 150.000 zł wraz z odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, (pozew k. 3-7).

W toku postępowania strona powodowa popierała wniesione powództwo, a strona pozwana wносиła o jego oddalenie. Na rozprawie w dniu 19 grudnia 2019 r. , na której doszło do zamknięcia rozprawy pełnomocnik powódki podał, że popiera powództwo, zaś pełnomocnik pozwanego oświadczył, iż wnosi o oddalenie powództwa, (protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2019 r. 00:01:01-00:07:29 w zw. z k. 354).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 13 marca 2002 roku powódka oraz jej mąż zawarli z córką A. S. (2) oraz jej mężem pozwanym S. S. umowę darowizny w formie aktu notarialnego Rep. A. nr (...), której przedmiot stanowiło gospodarstwo rolne o obszarze 1 hektara 71 arów stanowiące wyłączną własność M. C. (1) oraz dom mieszkalny murowany o powierzchni użytkowej 121 m², stanowiący współwłasność M. C. (1) i K. C., dla których to nieruchomości prowadzona jest aktualnie przez Sąd Rejonowy w Wieluniu VII Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w P. księga wieczysta (...), (dowód: kserokopia aktu notarialnego Rep A Nr (...) k. 10-12).

W dniu 10 lutego 2009 r. zmarł ojciec A. S. (2) K. C.. W związku z niekorzystną sytuacją finansową córka powódki, a żona pozwanego - A. S. (2) zmuszona była do wyjechania w celach zarobkowych do Wielkiej Brytanii. Powódka w tym okresie sprawowała pieczę nad małoletnimi dziećmi pozwanego oraz córki i w okresie tym nie tylko nie uzyskiwała żadnego wsparcia od zięcia, ale zmuszona była do borykania się z ciągłymi jego atakami mającymi wymiar agresji fizycznej (uderzania, ściskanie, popychanie, szarpanie) ale także psychicznej (groźby, wyzwiska, pomawianie i zniesławianie wobec sąsiadów i członków dalszej rodziny). W domu A. S. (2) oraz S. S. w związku z niewłaściwym zachowaniem pozwanego w stosunku do domowników oraz brakiem opieki nad małoletnimi dziećmi w latach 2013-2014 wielokrotnie interweniowali funkcjonariusze policji, (dowód: opinia sądowo- psychiatryczna- psychologiczna k. 19, akt zgonu k. 55, kserokopia notatek służbowych k. 50,51, 72-75, kserokopia aktu oskarżenia k. 65, zeznania świadka D. S.- protokół rozprawy z dnia 30 października 2017 r. 00:19:11-00:44:17 w zw. z k. 113v-114, dokumentacja budowlana k. 183-200, 200-272, zeznania świadka A. C.- protokół rozprawy z dnia 08 października 2018 r. 00:33:37-00:51:07 w zw. z k. 276v-277, zeznania świadka M. C. (2)- protokół rozprawy z dnia 08 października 2018 r. 00:51:07-01:05:25 w zw. z k. 277-277v, zeznania świadka H. C.- protokół rozprawy z dnia 08 października 2018 r. 01:05:25-01:23:04 w zw. z k. 277v, zeznania powódki- protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2019 r.-00:11:28-00:35:14 w zw. z k. 354v-355, częściowo zeznania pozwanego- protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2019 r. 00:35:14-00:54:53 w zw. z k. 355-355v).

W dniu 19 maja 2014 roku powódka M. C. (1) złożyła pisemne oświadczenie w przedmiocie odwołania przywołanej powyżej darowizny wskazując w treści odwołania, że dokonuje go na podstawie art. 898 k.c. w zw. z art. 900 k.c. Powódka przesłała oświadczenie pozwanemu, w dniu 27 maja 2014 roku. W 2016 r. pozwany S. S. rozwiódł się z żoną A. C., (dowód: zeznania świadka A. C.-protokół rozprawy z dnia 08 października 2018 r. 00:33:37-00:51:07 w zw. z k. 276v-277).

Wyrokiem z dnia 03 marca 2017 r. Sąd Rejonowy w Wieluniu VI Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w P. uznał pozwanego S. S. za winnego tego, że w dniu 20 stycznia 2014 r. w T., gm. S., woj. (...), znieważył słownie M. C. (1), t.j. jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 216 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Wyrok uprawomocnił się w dniu 26 lipca 2017 r., (dowód: wyrok SR w Wieluniu VI Zamiejskowego Wydziału Karnego z siedzibą w P. k. 531 akt VI K 93/16).

Wartość udziału powódki w części zabudowanej nieruchomości w naniesieniach budowlanych położonej w miejscowości M., gm. S. wynosi 87.607 zł (87.607 zł: 2= 43.803,50 zł), zaś wartość gruntów o powierzchni 1,50 ha wynosi 23.040 zł (23.040 :2= 11.520 zł), (dowód: opinia biegłego w zakresie szacowania nieruchomości i rolnictwa k. 294-301, opinia uzupełniająca k. 334-337).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów w większości w postaci dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie powziął co do nich żadnych wątpliwości. Na okoliczność ustalenia zasadności żądania pozwu, relacji między stronami, a także czy dochodziło do rażącej niewdzięczności pozwanego w stosunku do powódki Sąd dopuścił dowód z zeznań powódki oraz `świadców: D. S., A. C., M. C. (2), H. C.. Świadcowie ci, a w szczególności D. S., potwierdzili naganne zachowania pozwanego wobec teściowej oraz byłej żony. Należy zaznaczyć, że Sąd ze szczególną wnikliwością i starannością analizował zeznania wymienionego, jako członka najbliższej rodziny stron, gdyż istnieje pomiędzy jego matką, a pozwanym wieloletni konflikt mogący mieć wpływ na obiektywizm jego zeznań. Ostateczna ich ocena prowadzi jednak do wniosku, iż są one spójne, rzeczowe i co najistotniejsze, znajdują potwierdzenie w dokumentach w postaci wyroku sądowego oraz informacji Posterunku

Policji w P.. Zgodnie z treścią art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Ponieważ prawomocny wyrok skazujący zapadły w sprawie prowadzonej przeciwko pozwanemu stwierdzał jego winę co do czynu zabronionego, o którym zeznawali świadkowie należało uznać, iż relacja świadków jest wiarygodna. Zeznania te zostały podtrzymane w całości przez wskazane osoby podczas ich przesłuchania w niniejszym postępowaniu.

Kluczowym dowodem dla oceny roszczenia powódki była opinia biegłego z zakresu szacowania nieruchomości i rolnictwa, która na podstawie dokumentacji dostępnej w sprawie oraz oględzin ustaliła wartość nieruchomości na dzień 13 marca 2002 r. a cen aktualnych oraz wartość udziału powódki. Sąd w pełni podzielił ustalenia i wnioski zawarte w opiniach pisemnych biegłej B. M., uznając je jako fachowe i należycie uzasadnione. Biegła w sposób logiczny wyjaśniła w jaki sposób dokonała wyliczenia wartości nieruchomości oraz udziału powódki i wskazała szerokie uzasadnienie. Opinie biegłej zostały sporządzone przy wykorzystaniu wiadomości specjalnych, jakie posiada biegła, były jasne, pełne i nie zawierały wewnętrznych sprzeczności, zaś autorytet i wiedza biegłej je sporządzające, nie budziły żadnych wątpliwości, dlatego stanowiły podstawę do dokonanych przez Sąd ustaleń. Biegła wyceniała nieruchomość według stanu na dzień 13 marca 2002 r. Również wszelkie czynniki cenotwórcze biegła dobrała według stanu na wskazaną powyżej datę. Pozwany wniósł zarzuty do powyżej opinii, podważając prawidłowość jej wykonania i wniosków w niej zawartych w zakresie określenia wartości nieruchomości. Oceniając wskazany dowód Sąd nie miał jednak najmniejszych zastrzeżeń, co do jego wiarygodności i wartości dowodowej. Pomimo wniosków pozwanego w tym zakresie i wnoszonych zastrzeżeń fakt, iż został sporządzony przez osobę profesjonalnie zajmującą się szacowaniem i wyceną nieruchomości, dysponującą doświadczeniem zawodowym wpływa na wartość zawartych w opinii twierdzeń. Nadto w pisemnej odpowiedzi na zarzuty pozwanego biegła B. M. skrupulatnie odniosła się do wszystkich zarzutów, podtrzymując w całości złożoną opinię podstawową. Zawarta w opinii i odpowiedzi na zarzuty pozwanego analiza wartości nieruchomości jest czytelna i logiczna i nie budząca wątpliwości, co do jej obiektywizmu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Analizując kwestię umowy darowizny, zgodnie z art. 898 § 1 k.c., darczyńca może odwołać darowiznę nawet już wykonaną, jeżeli obdarowany dopuścił się względem niego rażącej niewdzięczności. W myśl § 2 tego artykułu, zwrot przedmiotu odwołanej darowizny powinien nastąpić stosownie do przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Od chwili zdarzenia uzasadniającego odwołanie obdarowany ponosi odpowiedzialność na równi z bezpodstawnie wzbogaconym, który powinien się liczyć z obowiązkiem zwrotu. A zatem, należy przyjąć, że w procesie o zwrot przedmiotu darowizny, z uwagi na jej skuteczne odwołanie z powodu rażącej niewdzięczności obdarowanego, sąd, z natury rzeczy ogranicza się do badania, czy zaszły okoliczności, wskazane przez darczyńcę w pisemnym oświadczeniu, o jakim mowa w przepisie art. 900 k.c., przy założeniu, że oświadczenie takie może być złożone również w pozwie. Wyrok uwzględniający powództwo w takim procesie ma bowiem charakter wyłącznie deklaratoryjny i jest wynikiem uznania, że, z uwagi na skuteczne odwołanie darowizny, po stronie obdarowanego powstał stan bezpodstawnego wzbogacenia kosztem majątku darczyńcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 czerwca 2013 r., I ACa 419/13, LEX nr 1353798).

W ocenie Sądu Okręgowego, powódka wykazała, że w niniejszej sprawie zaistniały podstawy do odwołania uczynionej na rzecz pozwanego darowizny, to jest wykazała fakt jego rażącej niewdzięczności w stosunku do niej, zaistniały po wykonaniu umowy. W ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że rażąco niewdzięcznym jest zachowanie obdarowanego, które cechuje się znacznym nasileniem złej woli kierowanej na wyrządzenie darczyńcy krzywdy lub szkody majątkowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 czerwca 2013 r., I ACa 221/13, LEX nr 1353604), jak również o rażącej niewdzięczności możemy mówić, kiedy mamy do czynienia z niewłaściwym zachowaniem obdarowanego wobec darczyńcy lub osób, z którymi łączy go szczególnie silna pozytywna więź emocjonalna, przy znacznym nasileniu złej woli skierowanej na wyrządzenie darczyńcy lub osobom jemu bliskim krzywdy lub szkody majątkowej. Chodzi przy tym o wysoce nieprzyzwoite zachowanie kierowane wprost do darczyńcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 kwietnia 2013 r., I ACa 52/13, LEX nr 1307398). Przywołać

także należy stanowisko wyrażone w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia z dnia 27 czerwca 2014 r. sygnatura I CSK 493/13, LEX: 1537258 oraz z dnia 6 sierpnia 2014 r. sygnatura I CSK 592/13, LEX: 1545024. We wskazanych wyżej orzeczeniach Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że prezentowana do tej pory linia orzecznicza zbyt mocno zawęża możliwość odwołania darowizny, niejako premiując obdarowanego, który pomimo rażąco niewłaściwego zachowania np. względem swojej żony czy dzieci nie zostaje pozbawiony majątku przekazanego przez teściów na potrzeby stworzonej przez córkę i zięcia rodziny. Sąd Najwyższy w przytoczonych wyrokach podkreślił następujące kwestie:

– „rażącą niewdzięczność może stanowić także zachowanie wymierzone w osobę najbliższą darczyńcy, nie podjęte wprawdzie z myślą o samym darczyńcy, lecz obiektywnie naganne i z racji swojego charakteru w sposób oczywisty uderzające w jego dobra i emocje, z czym obdarowany musiał się co najmniej godzić.” (I CSK 592/13)

– „Ustawodawca używając w art. 898 § 1 k.c. niezdefiniowanego precyzyjnie pojęcia rażącej niewdzięczności względem darczyńcy celowo zrezygnował ze wskazówek, jakie zawierał choćby poprzednio normujący tę kwestię art. 366 k.z., by umożliwić objęcie ochroną darczyńcy w tych wszystkich wypadkach, kiedy obiektywnie i zarazem subiektywnie oceniane naganne zachowanie obdarowanego budzi ostry sprzeciw, jako tak dalece niewłaściwe i przykre dla darczyńcy, że kłóciłoby się z elementarnym poczuciem przyzwoitości odmówienie darczyńcy prawa unicestwienia skutków darowizny.” (I CSK 592/13), – „Użyta w art. 898 § 1 k.c. klauzula generalna „rażącej niewdzięczności obdarowanego względem darczyńcy” opiera się na ukształtowanej od wieków, akceptowanej w nauce i uznawanej w orzecznictwie zasadzie, że wprawdzie darowizna jest umową nieodpłatną, jednak okazana przez darczyńcę hojność nakłada na obdarowanego obowiązki natury etycznej, darczyńca ma prawo oczekiwać od niego wdzięczności. Wdzięczność zaś oznacza nakaz postępowania względem darczyńcy w sposób nacechowany życzliwością i dbałością o jego dobrostan. Etyczny nakaz wdzięczności wobec darczyńcy pośrednio obejmuje więc także ochroną osoby mu bliskie, z którymi jest emocjonalnie związany i których krzywda sprawiłaby mu ból. Niewdzięczność, jako przeciwieństwo wdzięczności oznacza postępowanie nie liczące się z odczuciami, potrzebami i dobrem darczyńcy, które może mu przyczynić negatywnych odczuć i obiektywnych szkód.” (I CSK 592/13), – „dopuszczalność uznania za rażąca niewdzięczność postępowania obdarowanego w stosunku do osoby trzeciej wiąże się z tym, aby działania te dotyczyły również darczyńcę, a nie z tym, by były kierowane przeciwko osobie trzeciej z myślą o pogwałceniu w ten sposób darczyńcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1998 r., II CKN 688/97, nie publ., z dnia 2 grudnia 2005 r., II CK 265/05, Biul. SN 2006/3/11, i postanowienie z dnia 29 września 1969, III CZP 63/69, nie publ.)” (CSK 592/13), – „Taka wykładnia tego przepisu, którą zaprezentował Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku, prowadzi jednak do zbyt wąskiego zawężenia możliwości odwołania darowizny gdy zachowanie obdarowanego wprawdzie wprost skierowane jest na inną osobę, ale konsekwencje tego zachowania, ze względu na cel darowizny i bliskie relacje jakie wiążą darczyńcę z osobą, która bezpośrednio dotknięta jest rażąco niewdzięcznym zachowaniem obdarowanego, dotyczą wyraźnie darczyńcę. (...) W opisanej sytuacji zachowanie obdarowanego wprawdzie wprost godziło w córkę darczyńcy, ale ze względu na cel darowizny, zaufanie jakim darzył go darczyńca stało się źródłem troski i cierpienia powoda, który widział, że jego dobre intencje i chęć pomocy zostały zupełnie zignorowane przez pozwanego. Niewątpliwie odwołanie w tej sytuacji darowizny może być potraktowane, jako spowodowane rażąca niewdzięcznością obdarowanego w rozumieniu art. 898 § 1 k.c. Dodatkowo powód w ten sposób stara się zapewnić córce i wnukom spokojną egzystencję i nie narażać jej na konieczność rozliczenia się z byłym mężem, który całkowicie zawiódł jego zaufanie. (...) Niemożność odwołania darowizny stałaby się swoistą nagrodą za niedopuszczalne zachowanie pozwanego, który popadł w alkoholizm i znęcał się na córką powoda oraz nie interesuje się losem swoich dzieci i samego darczyńcy.” (I CSK 493/13).

Niewątpliwie ustalenie w wyroku karnym skazującym pozwanego za przestępstwo umyślne należące do czynów przeciwko czci i nietykalności cielesnej popełnione na szkodę powódki świadczy o jego rażącej niewdzięczności. Niesporne jest także naganne zachowanie pozwanego względem córki powódki, a byleż żony pozwanego wynikające zarówno z ustaleń sądu rozpoznającego sprawę karną jak i zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. Opisane wyżej zachowanie pozwanego jest w sposób oczywisty naganne, sprzeczne z normami moralnymi obowiązującymi w społeczeństwie oraz z normami prawnymi, a przy tym uporczywe i powtarzalne, stąd przyjęta ocena, nie wymaga, zdaniem Sądu, dalszego komentarza, czy argumentacji. Mając na względzie powyższe, Sąd uznał, że odwołanie darowizny wartości udziału nieruchomości w stosunku do pozwanego, nastąpiło skutecznie. Wprawdzie strona

pozwana podnosiła zarzut wskazany w treści § 3 art. 899 k.c. nie mniej jednak okazał się on chybiony. Z powołanego przepisu wynika, że darowizna nie może być odwołana po upływie roku od dnia, w którym uprawniony do odwołania dowiedział się o niewdzięczności obdarowanego. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż w drugiej połowie 2013 r. oraz w 2014 r. pozwany podejmował wobec powódki zachowania noszące znamiona rażącej niewdzięczności, zaś w dniu 19 maja 2014 r. powódka M. C. (1) złożyła oświadczenie w przedmiocie odwołania wskazanej darowizny, co sprawia że nie sposób przyjąć, aby w niniejszym przypadku doszło do przekroczenia terminu wskazanego w art. 899 § 3 k.c.

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją szczególną albowiem umowa darowizny została zawarta przez powódkę, jej zmarłego męża z pozwanym oraz jego byłą żoną. Podkreślić w tym miejscu należy, że w orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się zgodnie, że jeżeli darczyńcami byli oboje małżonkowie, to w razie śmierci jednego z nich drugi – w stosunku, do którego obdarowany dopuścił się rażącej niewdzięczności – może odwołać darowiznę jedynie w odniesieniu do swojego udziału (wyrok SN z 29 września 1969 r., I CR 458/69, LexisNexis nr 300869, OSNC 1970, nr 7-8, poz. 137, z glosą L. Steckiego, NP 1971, nr 7-8, s. 1190 oraz z omówieniem B. Dobrzańskiego, NP 1972, nr 4, s. 612, a także A. Szpunara i W. Wanatowskiej, NP 1972, nr 7-8, s. 1171 i NP 1971, nr 6, s. 919; postanowienie SN z 29 września 1969 r., III CZP 63/69, LexisNexis nr 311885; wyrok SN z 18 października 1995 r., I CRN 152/95, LexisNexis nr 320292; por. też wyrok SN z 16 maja 2007 r., III CSK 74/2007, LexisNexis nr 1469183). Jeżeli jednak jest równocześnie spadkobiercą zmarłego współmałżonka, a zachodzą przesłanki określone w art. 899 § 2, może także odwołać darowiznę w zakresie udziału zmarłego współmałżonka [L. Stecki, Glosa do wyroku SN z dnia 29 września 1969 r. (I CR 458/69), NP 1971, nr 7-8, s. 1195-1196; M. Safjan, w: Kodeks..., Komentarz do art. 898, nb 29; S. Dmowski, w: Komentarz..., s. 973]. W świetle powyższego uznać należało, iż pomimo śmierci K. C., męża powódki, M. C. (1) miała prawo odwołać darowiznę w odniesieniu do swojego udziału wynoszącym 1/2 całości. W sprawie nie ulegało też wątpliwości, że darowizna może zostać odwołana w stosunku jedynie do pozwanego, mimo, że uczyniono ją do majątku wspólnego pozwanego i jego byłej małżonki A. S. (2) (art. 35 k.r.i.o.). Jak wynika bowiem z powyższych ustaleń faktycznych, prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu z 2006 r. ich małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód, co z kolei wywołało skutek w postaci ustania łączącej ich dotychczas bezudziałowej, wspólności majątkowej małżeńskiej. Od tej pory, każdy z małżonków może dysponować przypadającym na niego udziałem w 1/2 części (art. 43 k.r.i.o.) we współwłasności majątku. W konsekwencji, zgodnie z żądaniem pozwu, Sąd uwzględnił powództwo w omawianym zakresie i przy uwzględnieniu wyliczeń biegłego zasądził od pozwanego S. S. na rzecz M. C. (3) wartość udziału powódki w części zabudowanej nieruchomości w naniesieniach budowlanych położonej w miejscowości M., gm. S. w kwocie 43.803,50 zł oraz wartość jej udziału w gruntach o powierzchni 1,50 ha w kwocie 11.520 zł. Łącznie Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 55.325,50 zł. W zakresie odsetek Sąd zasądził je, na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu, to jest od dnia 11 czerwca 2014 r. gdy został złożony pozew, gdyż pozwany już wcześniej był powiadomiony przez powódkę o jej żądaniu i odwołaniu darowizny. W pozostałej części Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

powódka wygrała proces w 35% i w takiej proporcji Sąd zgodnie z treścią art. 100 k.p.c. i zawartą w nim zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów zasądził od pozwanego S. S. na rzecz powódki M. C. (1) kwotę 1.746 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na zasadzoną kwotę składa się 35% uiszczonych przez powódkę opłat (486,00) zł i 35 zwrotu kosztów zastępstwa prawnego wyliczonych od wartości przedmiotu sporu wg taryfy obowiązującej w dniu wniesienia pozwu (2014 r) . Na podstawie art. 113 ust. 1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. 2019 poz. 785) Sąd nakazał w tej samej proporcji (35%) pobrać od pozwanego S. S. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 2.625 zł tytułem obciążającej go części opłaty sądowej, od której strona powodowa była częściowo zwolniona oraz kwotę 1.194 zł tytułem zwrotu obciążającej go części wydatków w sprawie poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.